

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. С., 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет
и четвърта година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Лилия М. Руневска

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ирина Р. Славчева Въззивно гражданско дело
№ 20231800500853 по описа за 2023 година

С решение № 129 от 04.08.2023 год. по гр. дело № 929/2022 год. С.ският районен съд е отхвърлил предявените от Р. В. С. от гр. С. срещу „С.И.“ ООД, гр. С. искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1-3 от КТ за признаване за незаконно и отмяна на уволнението на ищеца от длъжността „машинен оператор, производство на брикети и пелети“, извършено със заповед № 20/26.07.2022 год. на работодателя; за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност, както и за заплащане на сумата 2320 лева, представляваща обезщетение за оставането на ищеца без работа в резултат на незаконното уволнение за период от 01.08.2022 год. – 30.09.2022 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 26.09.2022 год. до окончателното изплащане.

С определение от 29.09.2023 год. РС-С. съдът е отхвърлил молбата на ответното дружество за изменение на решението в частта за разноските по чл. 248 от ГПК чрез присъждане в негова полза на направените разноски в размер на 1273,34 лева.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ищеца с твърдения, че същото е незаконосъобразно, тъй като противоречи на процесуалния и материалния закон и на събраните по делото доказателства. Моли съда да го отмени и вместо него да постанови друго, с което да уважи изцяло предявените искове.

Ответникът оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението на районния съд.

Срещу определението по чл. 248 от ГПК е подадена частна жалба от ответното дружество.

Ищецът оспорва частната жалба.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, Софийският окръжен съд прие за установено следното от фактическа страна:

Ищецът твърди в исковата молба, че уволнението му е незаконно по следните съображения:

Сочи, че предизвестието за прекратяване на трудовия му договор и заповедта за уволнението са подписани от некомпетентно лице, а именно – не са подписани от В.Б., който е вписан в ТРРЮЛНЦ като управител и законен представител на дружеството, а от трето неизвестно лице, което няма работодателска власт; не е налице посоченото в заповедта основание за уволнение „закриване на част от предприятието“; в нарушение на чл. 329, ал. 1 от КТ не е извършен подбор; Общото събрание на съдружниците не е взело надлежно решение за закриване на част от предприятието.

В становище от 26.05.2023 год. ответникът оспорва изцяло предявените искове. Соци, че на 19.04.2022 год. бил сключен договор за продажба на дружествени дялове между „МТ Р.К.“ ЕООД чрез управителя В. Д. и „Н.“ АД от капитала на „С.И.“ в полза на купувача „МТ Р.К.“ ЕООД. Поради неизпълнение на задължението за заплащане на продажната цена договорът за покупко-продажба бил развален. Въпреки това „МТ Р.К.“ ЕООД претендира, че е собственик на целия дружествен капитал на ответното дружество, а управителят на „приобретателя“ В. Д. установил неправомерно владение върху фабриката, като преустановил достъпа до нея на легитимния управител В.Б.. В резултат на установеното владение върху фабриката и действията на лицето, представящо се за собственик – В. Д., със заповед № РД-05-186/22.07.2022 год., издадена от директора на Регионална Дирекция на горите, гр. С. на работодателя „С.И.“ ООД била наложена принудителна административна мярка – „спиране за срок от 3 месеца или до отстраняване на нарушенията, на дейността на обект, в който постъпва, преработва се или от който се експедира дървесина“. Така се стигнало до преустановяване на производствения процес, независимо че това е станало по вина на трето лице – В. Д., поради което общото събрание на ответното дружество е взело решение за прекратяване на дейността, свързана с производство на пелети. Въз основа на взетото решение на общото събрание на съдружниците са предприети действия за прекратяване на трудовите договори с работниците и служителите, заети в производството и администрацията на фабриката, като са прекратени всички трудови договори със служителите, заемащи длъжността „машинен оператор, производство на брикети и пелети“ в „С.И.“ ООД. Счита, че заповедта за уволнението на ищеца е подписана от лице с представителна власт, което е имало делегирани правомощия от работодателя, с представено по делото пълномощно, като се позовава на ТР № 6 от 11.01.2013 год. на ВКС на РБ. Налице е и соченото основание за уволнението – закриване на част от предприятието, като това основание е въпрос на преценка на работодателя по целесъобразност, която не

подлежи на съдебен контрол. Със закриването на съответна част от предприятието е отпаднала и необходимостта от осъществяване на съответната дейност, което по обективни причини е довело и до прекратяване на трудовите правоотношения с работниците/служителите, заети в осъществяването на закритата дейност. При реално осъществено закриване на част от предприятието, извършването на подбор не е възможен, защото реално няма между кого да се извърши. Оспорва изцяло и предявените акцесорни искове, предвид неоснователността на главния иск за признаване за незаконно и отмяна на уволнението.

Със заповед № 20/26.07.2022 год. на работодателя „С.И.“ ООД, гр. С. е прекратено трудовото правоотношение с Р. В. С. на длъжност „машинен оператор, производство на брикети и пелети“, считано от 01.08.2022 год., а като причина за прекратяване на трудовия договор е посочено: „С.И.“ ООД прекратява част от дейността си, след взето решение на Общото събрание на дружеството. Посочено е, че на работника следва да се изплати обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ – брутно трудово възнаграждение за неспазения срок на предизвестие от 30 календарни дни.

Видно от трудов договор № ТД-93/18.05.2022 год. ищецът е постъпил на работа на посочената длъжност в дружеството с място на работа: гр. С., ул. „С.Ш.“ № 40, цех за пелети, за изпитателен срок от 6 месеца, уговорен в полза на дружеството, с месечно основно трудово възнаграждение в размер на 1160 лева и допълнително възнаграждение за трудов стаж в размер на 0,6% за всяка прослужена година. По делото е приложена и длъжностната характеристика на длъжността „машинен оператор, производство на пелети“ в дружеството.

Със заповед № РД-05-188/22.07.2022 год., издадена от директора на Регионална Дирекция по горите, гр. С. на работодателя „С.И.“ ООД е наложена принудителна административна мярка – „спиране за срок от 3 месеца или до отстраняване на нарушенията, дейността на обект, в който постъпва, преработва се или от който се експедира дървесина“, считано от датата на издаване на заповедта.

С пълномощно от 20.04.2022 год. „С.И.“ ООД чрез управителя В.Б., въз основа на решение на Общото събрание на съдружниците е упълномощило лицето Г.Б. с правата за организира и управлява производствената дейност на предприятие за производство на пелети, собственост на дружеството с адрес гр. С., ул. „С.Ш.“ № 40, както и да представлява дружеството пред клиенти и доставчици във връзка с производствената дейност и да представлява дружеството пред органите на държавната и общинска администрация и др.

С декларация от 17.05.2023 год., нотариално заверена, В.Б. в качеството на законен представител на ответното дружество е потвърдил всички действия относно издадените предизвестия и заповеди за прекратяване на трудовите правоотношения по чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ поради закриване на част от предприятието, включително на трудовия договор с ищеца Р. В. Събев.

Видно от Протокол от 25.07. 2022 год., на проведено общо събрание на

съдружниците на ответното дружество, е взето решение за прекратяване дейността „производство на пелети“, като управителят на дружеството В.Б. е упълномощен за предприеме всички необходими за това действия, включително да прекрати съществуващите трудови договори със служителите и работниците, заети в производството и администрацията

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните изводи от правна страна:

Предявените иски са с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 – 3 от КТ и чл. 225, ал. 1 от КТ.

По оплакването на въззивника, че районният съд неправилно е взел предвид становището на ответното дружество от 26.05.2023 год. и го е приел като подаден в срок писмен отговор на исковата молба, настоящият състав намира следното:

Съгласно разпоредбите на чл. 50, ал. 1 и 3 от ГПК, надлежното връчване на призовки и съобщения на юридически лица е в канцелариите им на последния посочен в регистъра адрес, и може да се извърши на всеки служител или работник, който е съгласен да ги приеме.

В настоящия случай съдебните книжа по гр.д. № 929/2022г. на на С.ския районен съд не са били връчени на „С.И.“ ООД на актуалния му адрес на управление в гр. С., вписан в Търговския регистър, нито в неговата канцелария, доколкото от данните по делото се установява, че на адрес гр. С., ул. „С.Ш.“ № 40 се намира цех за производство на пелети, но не и канцелария. Наистина, съдебната практика (напр. Определение № 23 от 13.01.2015 г. на ВКС по т. д. № 1370/2014 г., I т. о., ТК, Определение № 454 от 7.06.2011 г. на ВКС по ч. т. д. № 291/2011 г., II т. о., ТК) приема, че разпоредбата на чл. 50 от ГПК не отрича възможността за връчване съобщения на търговец при условията на чл. 49 от ГПК. За целта, обаче, е необходимо, връчването да е осъществено или на упълномощен представител, или на лице от персоналният състав на търговското дружество, т.е. лице, намиращо се в такава връзка с него, която да гарантира достигането на книгата до самото дружество. В случая, както се установи по-горе, всички призовки и съобщения до „С.И.“ ООД по гр.д. № 929/2022г. на С.ския районен съд са били връчвани на Димчо Манолов. Това лице, обаче, няма качеството „служител или работник“ на дружеството- адресат по смисъла на чл. 50, ал. 3 от ГПК, тъй като, видно от справка от НАП за актуално състояние на всички трудови договори на работодателя „С.И.“ ООД (л. 155 – 216 от делото), Манолов не е страна по трудово правоотношение с това дружество. С оглед това съдът следва да вземе предвид депозираното становище на ответника като подаден в срок отговор на исковата молба.

Разгледани по същество, исковите са неоснователни по следните съображения:

Посоченото основание за уволнение на ищеца е по чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ. Според тази разпоредба работодателят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работника или служителя в сроковете по чл. 326, ал. 2 от КТ при закриване на част от предприятието или съкращаване в щата.

Уволнението по чл. 328, ал.1, т. 2 КТ – закриване на част от предприятието е самостоятелно основание за прекратяване на трудовото правоотношение и не се припокрива с никое друго основание за прекратяване на трудовия договор по инициатива на работодателя. По смисъла на посочената разпоредба "закриване на част от предприятието" означава пълно преустановяване на дейността на едно обособено звено от предприятието, с което отпада необходимостта от осъществяване на съответната дейност и това налага освобождаването от работа на работниците и служителите, заети в осъществяването на закриваната част. Поради отпадане на трудовите функции запазването на трудовото правоотношение е невъзможно и законодателят е предвидил неговото прекратяване на посоченото безвиновно основание. В тази хипотеза законността на уволнението се предшества от надлежно взето решение на работодателя за закриване на съответното структурно звено, което следва да бъде реално, а не да е налице единствено вътрешноорганизационно преустройство, при което дейността на съответното звено продължава да съществува, но се разпределя между други звена или се слива с някои съществуващи звена, т. е. дейността да продължава да се осъществява, но под друга или други организационни форми. Закриването на част от предприятието е въпрос на преценка по целесъобразност от работодателя или от орган, компетентен за утвърждаване на структурата и щатното му разписание, поради което не подлежи на съдебен контрол. В този случай уволнението следва да засегне толкова работници и служители, колкото са били заети в осъществяването на закритите дейности в съответните звена (части) на предприятието – цех, отдел, служба, сектор и/или др. Не е достатъчно само тази част да е относително структурно обособена, но следва и определената дейност, осъществявана от съответното структурно обособено звено, окончателно да бъде преустановена за напред, поради което работодателят не се нуждае повече от работната сила, която е била ангажирана за извършването на същата. Не е налице закриване на част от предприятието, когато на мястото на закритото звено е създадено ново, което е поело обособената дейност на закритото, когато дейността на съответното звено е запазена, но се осъществява в по-малък обем или с по-малък брой работници и служители, както и когато дейността на обособената част преминава изцяло или отчасти в рамките на друго структурно звено или се обособи под друго наименование, но със същия предмет на дейност. Разяснения в тази насока са възприети и с ТР № 5/26.10.2021 г. по т. д. № 5/2019 г. на ОСГК на ВКС.

Следователно, при съобразяване на горните разяснения следва да се приеме, че фактическият състав на прекратителното основание по чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ включва установяването от страна на ответника – работодател не само на реалното закриване на част от предприятието си като обособено негово структурно звено, в която част ищецът е полагал труда си, но също така и преустановяване след закриването на осъществяваната в него дейност за напред.

Установи се безспорно от събраните по делото писмени доказателства, че с решение на общото събрание на съдружниците, проведено на 25.07.2022 год., единодушно е взето решение да се прекрати дейността на дружеството „производство на пелети“. От

направената служебна справка до общодостъпните данни в Търговския регистър се установява, че към датата на вземане на това решение кръгът от съдружници в ответното дружество се изчерпва с лицата, посочени в протокола като единодушно гласували „за“ това решение. Установи се също така, че въз основа на това решение в действителност е извършено прекратяване на дейността „производство на пелети“ на дружеството в цеха в гр. С., т.е. налице е реално закриване на част от предприятието. Това е резултат от спирането на дейността на дружеството по обработка на дървесина и е вследствие наложената принудителна административна мярка от Агенцията по горите. Прекратяването на трудовите договори е извършено непосредствено след влизане в сила на принудителната мярка по спиране на дейността по обработка на дървесина за срок от 3 месеца, което обстоятелство доказва необходимостта от извършените съкращения, следователно закриването на част от предприятието е реално, а не фиктивно. От приложената справка от НАП също се установява, че всички трудови договори в закритото звено, вкл. тези за изпълнение на трудовата функция „машинен оператор производство на брикети и пелети“ са прекратени най-късно, считано от 01.08.2022 год. Настоящият състав споделя и препраща и към мотивите на районния съд в обжалваното решение по въпроса за наличието на реално закриване на част от предприятието на дружеството.

По въпроса за правния ефект на взетото решение на ОС на съдружниците на 25.07.2022 год. съдът намира следното:

Решението за прекратяване дейността на дружеството „производство на пелети“ е валидно взето. Несъстоятелни са възраженията във въззивната жалба, че съдът неправилно не е взел предвид обстоятелството, че на 19.04.2022 год. е проведено заседание на общото събрание на съдружниците в „С.И.“ ООД, на което е дадено съгласие съдружниците да продадат всички притежавани от тях дружествени дялове на „МТ Р.К.“ ЕООД, „П.Ю.И.“ ЕАД и В. Й. Д., които са новите съдружници в дружеството и които неправилно не са участвали в общото събрание. С въззивната жалба не са представени и не са приети по делото цитираните от въззивника 7 бр. договори за продажба на дружествени дялове с нотариално удостоверяване на подписите и на съдържанието. Независимо от това, за пълнота на изложението следва да се отбележи следното: Съдът не споделя доводите на въззивника, че с приемането на посочените лица за съдружници и с прехвърлянето на дяловете от капитала на дружеството тези лица са придобили качеството на съдружници, които именно е следвало да вземат решението за прекратяване на дейността „производство на пелети“, както и че лицата, прехвърлили дяловете си не са имали качеството на съдружници към момента на вземане на решението.

Съгласно трайно установената съдебна практика, вписването в търговския регистър на договора за продажба на дружествен дял с нотариално заверени подписи, има конститутивно действие, тъй като с него се завършва фактическият състав на прехвърлянето, който включва кумулативно: договор за прехвърляне с нотариална заверка на подписите и вписване в търговския регистър, като липсата на всеки един от тези елементи прави незавършен фактическият състав на прехвърлянето и транслативният му

ефект не може да породи действие - чл. 129, ал. 2 ТЗ и чл. 140, ал. 3 ТЗ. Изрично в постановени решения на основание чл. 290 ГПК /решение № 90/11.IX.2009 г. по т. д. № 439/2008 г. и др./ ВКС е приел, че тълкувано съдържанието на чл. 140, ал. 3 ТЗ относно въведеното изискване за вписване решенията на ОС на ООД, касае само тези, отнасящи се до промени на подлежащите на вписване обстоятелства, т. е. водещи до изменение на изрично визираните в чл. 119, ал. 2 ТЗ вече вписани обстоятелства, и по силата на чл. 129, ал. 2 ТЗ вписването е относимо до осъществяването на прехвърляне на дружествени дялове. По въпроса за действието на вписването на решение на ОС относно обстоятелства, посочени в чл. 140, ал. 3 ТЗ, в постановеното на основание чл. 290 ГПК решение № 39/15.IV.2011 г. по т. д. № 526/2010 г. е прието, че вписването има конститутивно действие по отношение на третите за дружеството лица и до вписването му решението обвързва съдружниците, но не и третите лица.

В постановеното на основание чл. 290 ГПК Решение № 690/3.XII.2008 г. по т. д. № 349/2008 г. на ВКС е прието, че в изчерпателно предвидените от законодателя случаи, в които се включва и чл. 140, ал. 4 ТЗ, вписването има конститутивен ефект, явява се елемент от правопораждащия фактически състав - условие за настъпване на целената правна промяна, като единствено за дружеството и за неговите съдружници правновалидният момент на настъпване на подлежащите на вписване обстоятелства, е моментът на постигане на съгласието, формиращо волята на ОС, като затова и във вътрешните отношения между юридическото лице и неговите съдружници взетите решения пораждат незабавно действие. Предвиденият в чл. 140, ал. 4 ТЗ конститутивен ефект на вписването намира своето проявление само спрямо трети за същото лице, същият касае крайния окончателен правен резултат, а не всички последици на така взетото решение от ОС на дружеството. Т.е. може да се обобщи, че постоянната съдебна практика на ВКС е в смисъл, че действието на подлежащо на вписване в търговския регистър решение на ОС по отношение на дружеството и на съдружниците настъпва веднага и законът е придал с цитираните разпоредби чл. 140, ал. 1, вр. чл. 119 и чл. 129, ал. 2 ТЗ конститутивно действие на вписването по отношение на трети на дружеството лица и до извършване на вписването са обвързани (с решението на ОС на дружеството, респ. с договора за прехвърляне на дружествен дял) единствено съдружниците на дружеството, но не и третите лица. В съответствие с посочената практика следва да се приеме, че тъй като не са вписани в търговския регистър цитираните от въззивника договори за прехвърляне на дружествени дялове, сключени от досегашните съдружници с третите лица, то това прехвърляне не е породило действие по отношение на тези трети лица и транслативният му ефект не е настъпил. В случая се касае за сключени с трети лица договори за прехвърляне на дялове, затова за третите лица - купувачи транслативният ефект ще настъпи от вписване на договора и вписването в случая има конститутивно действие. С оглед това в отношенията с тези лица, както и по отношение на ищеца, който също е трето лице, посочените в протокола от 25.07.2022 год. лица, участвали в общото събрание, не са загубили качеството на съдружници и затова валидно единодушно са взели решението за прекратяване на част от дейността на дружеството, в която е бил зает и ищецът.

Дружеството е упражнило правото си за прекратяване на трудовия договор с ищеца законосъобразно – в писмена форма със заповед № 20/26.07.2022 год., която е надлежно мотивирана с посочване в нея на фактическото основание за прекратяване на трудовия договор. Действително, в заповедта и предизвестieto не е посочено кое лице ги е подписало. Независимо от това, уволнението е валидно извършено. Това е така, тъй като се установи по делото, че управителят на дружеството В.Б. писмено с нотариална заверка на подписа, извършена на 17.05.2023 год., е потвърдил действията на лицето, осъществило работодателските правомощия по уволнението на лицата, ангажирани в трудовата дейност в закритата част от предприятието. Такова потвърждаване е допустимо, като не е обвързано с определен срок и санира действията на автора на предизвестieto и на заповедта за прекратяване на трудовия договор с въззивника в случай, че те са извършени без надлежно учредена представителна власт /вж. в този смисъл решение № 33/28.02.2013 год. по гр.д. № 1284/2012 год. на ВКС, IV г.о. и др./.

Оплакването на ищеца за липсата на извършен подбор преди уволнението му също е неоснователно. В случая извършването на подбор от дружеството не е елемент от фактическия състав на законосъобразното упражняване на правото му едностранно да прекрати трудовия догов с ищеца. Това е така, тъй като в случая функциите, извършвани от ищеца не са запазени, а цялата дейност в предприятието по “производство на пелети” е закрыта, като са съкратени всички служители, ангажирани в тази дейност както в производството, така и в администрацията. По тези съображения работодателят и фактически не би могъл да извърши подбор, тъй като не са налице служители, между които такъв подбор да бъде извършен. Следва да се има предвид и задължителната съдебна практика, обективирана в ТР № 5/26.10.2021 год. по т.д. № 5/2019 год. на ОСГК на ВКС на РБ и др., според която при закриване на част от предприятието работодателят има право, но не и задължение за подбор.

По изложените съображения съдът намира за изцяло неоснователни предявения главен иск за признаване за незаконно и за отмяна на уволнението на ищеца, както и предявените акцесорни искове по чл. 344, ал. 1, т. 2-3 от КТ.

Тъй като изводите на настоящата инстанция съвпадат с тези на районния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По подадената частна жалба от ответника срещу определението по чл. 248 от ГПК съдът намира следното:

В първоинстанционното производство дружеството е представило списък по чл. 80 от ГПК и фактура № 1233/16.05.2023 год., удостоверяваща заплащането на адвокатско възнаграждение по делото в размер на 650 евро от „Н. Спа“ АД в полза на АД „С. и партньори“. Липсват доказателства по делото, от които може да се установи, че плащането на адвокатското възнаграждение е извършено за сметка именно на ответното дружество. Поради това не може да се приеме, че претендираните разноски за адвокатско възнаграждение са направени именно от ответника. Това обуславя неоснователност на

молбата на дружеството за допълване на решението в частта за разноските чрез осъждане на ищеца да му заплати посочената сума, на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Тъй като изводите на настоящата инстанция съвпадат с тези на районния съд, определението от 29.09.2023 год. на РС-С. следва да бъде потвърдено.

По изложените по-горе съображения на въззиваемия не следва да се присъдят и претендираните в настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение, тъй като не е установено такива разноски реално да са направени от ответното дружество.

Воден от горното, Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 129 от 04.08.2023 год. по гр. дело № 929/2022 год. на С.ския районен съд, както и определение № 528 от 29.09.2023 год. на РС-С., постановено по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК по същото дело.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок, считано от 21.02.2024 год. - датата, на която съдът е обявил, че ще се произнесе по делото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____